

henviser jeg til vore bedst styrede Privatbaner. Jeg forlanger ikke, at man skal gaa saa langt ned og være saa besparende, som de ere, men det er min Overbevisning, at der er meget der for Trafikministeren at lære. Ved alle de store Anskaffelser er det ret mærkeligt at se paa den Forskel, der er. Privatbanerne skulle ganske vist ikke have saa gode første Klasses Ting, som Statsbanerne skulle have, men der er intet Forhold mellem det, som Statsbanerne give ud til Anskaffelser, og det, som de private Baner give ud. Naar den ærede næstsidste Taler f. Eks. var inde paa Forholdene paa Kystbanen, og udtalte, at der nok der kunde spares nogle Tog, idet han udtrykkelig paaviste, at en hel Del af dem i Virkeligheden var overflødig, vil jeg sige, at jeg er enig med ham deri, og jeg skal for at nævne et andet Eksempel sige, at det tager sig noget flot ud, naar man paa et andet Omraade — nemlig Postvæsenets her i Kjøbenhavn — ser, at der er 8 Gange Ombæring om Dagen. Ude paa Landet faa vi en, og den ere vi glade ved, men om de 8 Gange Ombæring her i Byen ere nødvendige, er dog et Spørgsmaal, man nok kunde drøfte. Saaledes tror jeg i det hele, at der kunde spares en Del paa Administrationen forskellige andre Steder, saa at vi kunde komme til at give vore Funktionærer en saadan Stilling, at de med stor Tilfredshed kunde arbejde hver paa sit Omraade.

Slengerik: Efter at det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ottosen) har haft Ordet, kan jeg fatte mig i stor Korthed. Det, han sagde, var som talt ud af mit Hjerte. Jeg finder, at det var et ganske udmærket Foredrag, vittigt og poetisk som det var. Det ærede Medlem fra Viborg (Ravn) forsøgte sig ogsaa udi Poesien, men det slap han ikke saa godt fra. Han forsøgte sig ikke som original Poet, han indskrænkede sig til at citere Digterens bekendte Ord: „Ja, da har i Rigdom vi drevet det vidt, naar faa har for meget og færre forlidt.“ Naar jeg siger, at det ærede Medlem ikke kom heldigt fra at være poetisk i saa Henseende, ligger det deri, at han viste, at han ikke selv ønskede at følge det, der ligger i disse Ord. Dersom det ærede Medlem ønskede, at vi skulde drive det saa vidt i Rigdom, vilde det ærede Medlem være enig med mig om, at vi helst skulde indskrænke Lønningstilløgene til de Lønninger, der ere under 2,500 Kr. Jeg tror

at vi saa naaede videre i Retning af at drive det vidt ad Rigdommens Vej, end naar vi gaa den Vej, som det ærede Medlem var inde paa. Det ærede Medlem kunde godt følge mig i saa Henseende, han vilde ikke gaa vild. Han paastod rigtignok, at det, der var 2,500 Kr. den Gang, var 3,000 Kr. nu, og derfor var min Ansættelse af Summen fejlagtig. Kan være, at min Ansættelse ikke var ganske rigtig, men jeg tør maaske særlig over for det ærede Medlem betragte det som en formildende Omstændighed, at det ærede Medlems Meningsfæller, de moderate, i 1880 fandt, at en Sum paa 2,000 Kr. vilde være passende. Lad os nu sige, at de 2,000 Kr. vilde være blevne til 2,500 Kr. nu, saa ere vi alligevel ved den Sum, jeg tillod mig at nævne. Derfor vil jeg alligevel anbefale det ærede Medlem at være enig med mig i dette Tilfælde, uden at jeg vil staa her og etablere et samlet Venstre i øvrigt.

Det blev forleden Dag af det ærede Medlem fra Lyngby (Wilmann) fremhævet, og det blev stærkere pointeret af det ærede Medlem fra Frederiksberg i Dag, at det vilde være meget heldigt, dersom det Udvalg, der skal have Statsbanefunktionærernes Lønningslove til Behandling, kunde komme til at forhandle med Organisationen for Statsbanefunktionærerne og i alt Fald vilde høre, hvad denne Organisation mente. Det blev fraraadet af det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds (M. Madsen), min egen Rigsdagsmand. Jeg vil imidlertid tillade mig at slutte mig til det ærede Medlem fra Lyngby og det ærede Medlem fra Frederiksberg i saa Henseende. Jeg tror ogsaa, det vilde være meget heldigt, om Statsbanefunktionærerne, baade de med de gule og de med de hvide Snore, fik Lejlighed til at blive hørte af det Udvalg, der faar med denne Sag at gøre. Det ærede Medlem for Odense Amts 2den Valgkreds mente, at Statsbanefunktionærerne burde helst gaa gennem deres overordnede med deres Ønsker i saa Henseende. Jeg tror dog ikke, det vilde være den absolut heldigste eller mest hensigtsmæssige Vej for Øjeblikket. Statsbanefunktionærernes øverste overordnede ere jo meget optagne, de have meget andet at passe end de underordnede Funktionærers Løn, de have blandt andet deres egne Lønkrav at passe, og man kan være nogenlunde overbevist om, at de nok passe de Krav saa temmelig godt og maaske saa godt, at de ikke faa Tid til at passe de underordnede Funktionærers. Men Sagen er ogsaa den,